

TOPLUMSAL (ÖZ)YAŞAMÖYKÜSEL BİR ROMAN ÖRNEĞİ: *BABAM*

Mehmet SAYIN¹

Öz: *Babam* özgün adıyla *La Place* çağdaş Fransız kadın yazar ve edebiyat öğretmeni Annie Ernaux'nun 1984 yılında, Fransa'da Renaudot edebiyat ödülünü aldığı, toplumsal (öz)yaşamöyküsel "*auto-sosyo-biographique*" roman türüne ait genel özelliklere sahip örnek bir Fransız romanıdır. Yapıtta Annie Ernaux olduğu anlaşılan anlatıcı-kadın kahraman (narratrice-héroïne) tarafından sunulan anlatının egemen öznesi ben (je) ile romanın konusunu oluşturan anlatıcı-kadın kahramanın babasını simgeleyen o (il) öznesinin yaşam öykülerinin yalın bir dil kullanımı ve açık ifadelerle gerçekçi bir havada okura aktarıldığı görülür. Anlatıdaki bu yalınlık ve açıklık özyaşamöyküsünü ve babasının yaşamöyküsünü okurla paylaşmakta olan anlatıcı-kadın kahramanın anlatı boyunca olayları tarafsız, değiştirmeden ve oldukları gibi aktardığının göstergeleri olduğu söylenebilir. Bir yandan sürekli tekrarlanan kentsoylu-işçi, kültürlü-kültürsüz, görgülü-görgüsüz varıl-yoksul zıtlıkları, öte yandan yabancılaşma, aşağılanma duygusu, bireyin kendine olan güven kaybı, toplumsal sınıf aidiyeti, kuşak çatışması, ergenlik ve olgunluk dönemleri ile olayın geçtiği dönem ve uzamlarda yaşayan Fransız toplumunun içinde bulunduğu duruma ilişkin yoğun anlatımlar romana toplumsal bir boyut kazandırır. Bu makalede, Bireysel Ruhbilim ekolünün kurucusu Alfred Adler ile toplumbilimciler Martin Slattery ve Pierre Bourdieu'nün temel kuramlarının yanı sıra Yapısalcı Eleştiri kuramının ışığında, ele alınan romanın yazınsal olarak çözümlenmesi amaçlanmıştır.

Anahtar Sözcükler: Özyaşamöyküsü, Yaşamöyküsü, Toplumbilim, Roman.

“ Bir izahata kalkıyorum. İhanet edenin son çaresi yazmaktır.”

Jean Genet

¹ Yrd. Doç. Dr., Adnan Menderes Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü. msayin@adu.edu.tr

Giriş

Romanın epigrafı, Jean Genet'nin bir söyleşisinde kullandığı bilinen cümle romanın yazılma amacını açıkça ortaya koyar. Anlatıcı-kadın kahramanın babasına karşı gerçekleştirdiğine inandığı bir ihanetin pişmanlığını yoğun olarak duyumsaması ve bunu okurla paylaşarak suçluluk duygusundan biraz da olsa kurtulma çabası bu romanın yazılma serüvenini başlatmıştır. Annie Ernaux Christine Ferniot ve Philippe Delaroche ile yaptığı bir söyleşisinde: "Aslında, bu ihaneti, o dönem daha çok duyumsadım." "En fait, cette trahison, je l'ai ressentie plus vivement à cette époque." diyerek itirafta bulunur. Bu durum Marie-France Savéan'ın "Annie Ernaux'nun toplumsal sınıf aidiyetinde yükseliş yaşayan ve yükselişle birlikte gelen belirsizlik duygusunu tadan, ancak bu duyguyu ifade edebilecek yeteneği olmayanların sözcüsü olduğu" savını doğrular niteliktedir: "Annie Ernaux devient ainsi le porte-voix de tous ceux qui, n'ayant pas son talent, ont ressenti, sans pouvoir l'exprimer, l'ambiguïté de toute ascension sociale." (Savéan, 1994, s. 21)

Babasının hayattaki en önemli amacı ve gurur kaynağı kızının iyi eğitilmiş, kültürlü ve her şeyin ötesinde, kentsoylu sınıfına dahil olmasıdır. Bu nedenle anlatı anlatıcı-kadın kahramanın babasının en çok arzuladığı şeyin, kentsoylu oluşunun, bir başka deyişle öğretmenliğe kabul edildiği günün anlatımıyla başlar. Ancak, bu olayın, babasının ölümünden tam iki ay önce gerçekleşmesiyle de bağlantısı vardır. Zira babası sanki bu haberi bekliyormuş gibi haberi aldıktan iki ay sonra ölür.

Romanın başlangıcındaki, öğretmenliğe kabul edilebilmesi için yazarın bir komisyon önünde vermek zorunda olduğu uygulama dersinin konusu da okura verilmek istenen bir mesaj niteliği taşımaktadır. Çünkü bu uygulama dersinin konusu Balzac'ın *Goriot Baba*'sının yirmi beş maddelik bir sunumudur. Nasıl ki, Goriot Baba yaşamı boyunca çalışan, çalışmasının karşılığında elde ettiği maddi güçle toplumdaki değeri de artan bir adam ise anlatıcı-kahramanın babası da yaşamını çalışmakla tüketir, önce çiftlik, sonra da fabrika işçiliği yapar ve en sonunda da eşinin zoruyla ticarete atılıp patron unvanını elde eder.

Aynı şekilde, nasıl ki, Goriot Baba tüm varlığını kızları seçkinler sınıfına kabul edilsinler diye ortaya koyan ve sonunda ölen fedakâr bir baba örneği ise; yazar için kendi babası da benzer özelliklere sahip ve yaşadığı sırada kızı tarafından değeri bilinmemiş bir babadır.

Anlatıcı-kadın kahramanın ergenlik dönemine girmesiyle birlikte baba-kız arasındaki soğukluk artar. Derslere aşırı eğilmesi ve babasından daha iyi bir eğitime sahip olması bu uzaklaşmanın temel etkenlerindedir. "Hep haklı olduğuma inanıyorum çünkü o tartışmayı bilmiyordu. Yemek

yeme ya da konuşma şekliyle ilgili eleştirilerde bulunuyordum. Artık benim için yapabileceği bir şey kalmadığını düşünüyordum.” (Ernaux, 2001, s.61)

Bir pazar sabahı babasını yatağının kenarında otururken bulur. Baba bitkindir, anlatıcı-kadın kahramana çok uzun süre daha yaşayabileceği gibi gelmektedir. Ancak öğlen olduğunda annesi merdivenlerin başında belirir ve usulca “Bitti” der. Babası yoktur artık. Öykü son bulmuştur. Şimdiye kadar sürdürdüğü yazma eyleminin amacı da anlatıcı-kadın kahraman tarafından açıklanmıştır. Kendini savunmak, ihanetinin nedenini okura anlatmak için yazmıştır. Zira onun kentsoylu sınıfına girmesini babası da en az onun kadar istemiştir. Ve bu sınıfa ait olmanın önceden belirlenmiş kuralları vardır. Bu sınıfa doğuştan değil de, sonradan dâhil olmak isteyenler önceki yaşamlarını arkalarında bırakmak zorundadırlar. Bu zorunluluğu şu cümleyle açıklar anlatıcı-kadın kahraman:

“İçine girdiğim burjuva ve kültürlü dünyanın kapısında bırakmak zorunda olduğum mirası gün ışığına çıkarmayı bitirdim.” (Ernaux, 2001, s. 61), “(...) oraya ait dünyanın isteklerine uydum.” (s. 53).

1. Toplumbilimsel Yaklaşımlar

Buraya kadar ana hatlarıyla değinilen romanın konusu içerisinde geçen başlıca izlekler: özgürlük, mutluluk, aidiyet, yabancılaşma, takıntı, dil kullanımı ve aşağılık karmaşası olarak sıralanabilir. Özgürlük ve mutluluk, romanın başlangıcında ve büyük bir bölümünde aileden ve işçi sınıfına ait çevreden uzaklaşmak anlamına gelir. Örneğin: Anlatıcı-kadın kahramanın Rouen'daki öğretmen okuluna girmesi ve oradan ayrılarak Londra'da yaşaması tamamen özgür, bireysel ve mutlu bir yaşamın habercisidir. Ancak bu durum anlatıcı-kadın kahraman için yabancılaşma anlamına gelmektedir. Martin Slattery'nin *Sosyolojide Temel Fikirler* adlı kuramsal derleme kitabında yabancılaşmanın ne olduğu okura yöneltilen sorularla tanımlanmaya çalışılır:

“Hiç kendinizi ‘yabancı’ veya ‘yabancılaşmış’ hissettiniz mi? Herkesin size karşı olduğunu, evinizde ülkenizde bir yabancı olduğunuzu hissettiniz mi, kimsenin sizi anlamadığını düşündüğünüz ve etrafınızdaki insanlar, ebeveynleriniz, aileniz, arkadaşlarınız veya yerel topluluğunuz yahut kasabanızdaki insanlar tarafından soyutlanmış reddedilmiş olduğunuz duygusuna kapıldığınız zamanlar oldu mu? Artık bir yere ait olmadığımızı hissediyorsunuz ve bu yüzden derin ve büyük bir öfke ve engellenmişlik duygusu içindediniz. Kuşkusuz küçük ve güçlü duygular bir yanda kendinizi yetersiz, aşağı ve istenmeyen biri olarak hissetmenize yol açıyor.” (Slattery, 2007, s. 123).

M. SAYIN, Toplumsal (Öz)yaşamöyküsel Bir Roman Örneği: BABAM

Yukarıdaki alıntıda betimlenen kişiyle romanın anlatıcı-kadın kahramanı ve ailesi örtüşmektedir. “Olduğumuz gibi olmasaydık, yani aşağıda olmasaydık (...)” (Ernaux, 2001, s. 44).

“ Aşağı bir yaşam biçimi olarak kabul edilen yaşam biçimine iadei itibarla, ona eşlik eden yabancılaşmanın kınanması arasında dar bir yol. Çünkü bu yaşama biçimleri bizim için bir mutluluktan hatta ama aynı zamanda, komşularımızın aşağılayıcı engelleriydi de (“evimizin yeterince iyi olmadığı” bilinci), hem mutluluk hem de yabancılaşma demek istiyorum. Bu çelişkinin bir kıyısından öteki kıyısına savrulma hissi” (s. 39).

Öte yandan, Alfred Adler’in aşağılık karmaşasına ilişkin saptaması şöyledir: “Aşağılık kompleksi, insanın yeterince uyum sağlayamadığı ya da üstesinden gelecek donanıma sahip olamadığı bir güçlük karşısında doğup çıkar ve karşılaşılan güçlüğü üstesinden gelinemeyeceği inancıyla kendini açığa vurur ” (Adler, 2014, s. 56).

Bu karmaşanın yansıması olarak, anlatıcı-kadın kahramanın babasının kentsoylu, iyi eğitim almış, kültürlü ve varlıklı olan, kendisinden üstün olduklarını düşündüğü kişiler karşısında sürekli olarak çekingen, tutuk ve takıntılı davranışlar sergilediğine tanık olunur: “Uygunsuz davranma, Utanma korkusu.” (Ernaux, 2001, s. 43), “Takıntı: “Hakkımızda ne düşünürler sonra?” (komşular, müşteriler, herkes).” (s. 44), “(...)iyi konuşan kişilerin yanında susardı(...)” (s. 46).

İngiliz toplumbilim ve eğitim profesörü Basil Bernstein “sosyal sınıfın gelir ve mesleği belirlemekle kalmayıp aynı zamanda kültürel ve dilsel bir olgu olduğunu öne sürer. Konuşma örüntüleri sınıfı yansıtır ve orta sınıf konuşma örüntülerini işçi sınıfınıninkilerden ayırmak için gelişmiş ve sınırlı konuşma kodları ayrımı yapar” (Slattery, 2007, s. 195). Roman, dil kullanımına ilişkin olarak alıntılanan düşünceyi doğrulayacak çok sayıda cümle, dil ve sınıf ilişkisini ortaya koymaktadır: “Dedem ve babaannemin bildiği tek dil gündelik taşra argosuydu.” (Ernaux, 2001, s. 45), “Babamın gözünde, taşra ağzı eski ve çirkin bir şey, düşüklük aşağılık işaretiydi.” (s. 45).

Daha önce de görüldüğü gibi, anlatıcı-kadın kahraman, kendini savunmak, ihanetini oluşturan şartları okura anlatmak için yazmıştır romanını. Onun kentsoylu sınıfına girmesi yalnızca kendisinin değil, tüm ailenin ortak isteğidir. Ayrıca bu toplumsal sınıf yükselişinin bedellerinin olacağı herkesçe bilinmektedir. Zorunda olduğu için yaptığı ihanet nedeniyle kendisinin suçlanmasının doğru olmayacağı görüşü okura aktarılmaya çalışılmıştır.

Bu görüşü, Fransız toplumbilimci Pierre Bourdieu'nün temel toplumbilim kuramlarıyla, hem doğrulamak hem de doğru olmadığını göstermek olasıdır. Onun toplumbilim kuramının temel kavramları arasında *alan (champ)*, *sermaye (capital)* ve *habitus* vardır. Ona göre yaşam bir sağ kalma ve gelişme alanı gibidir. Bourdieu sermaye türlerini dörde ayırır. Bunlar sırasıyla, *Ekonomik, kültürel, toplumsal* ve *simgesel sermayelerdir* (Bourdieu ve Wacquant, 2003, s. 108). *Habitus* ise bireyin toplumda ait olmak istediği yere gelebilmek için edindiği davranış biçimleridir. Bu üç temel kavram sürekli olarak etkileşim halindedir. *Alan habitusu* değiştirir ancak *habitus*a gereksinim duyar. *Habitusun* varlığı *alanın* üretkenliğinin ve gelişiminin garantisidir. Birey edindiği *habitus* sayesinde içinde yer almayı düşündüğü *alanda* iyi bir konuma sahip olmak için yukarıda anılan *sermaye* türlerinden birkaçına gereksinim duyar. Dolayısıyla, anlatıcı-kadın kahraman kentsoylu sınıfına girmesi için kültürel, toplumsal ve simgesel sermayeye sahip olmak, aynı zamanda da habitusunu güncellemek ve uyarlamak zorundadır: “İçine girdiğim burjuva ve kültürlü dünyanın kapısında bırakmak zorunda olduğum mirası gün ışığına çıkarmayı bitirdim.” (Ernaux, 2001, s. 82), “(...) oraya ait dünyanın isteklerine uydum.” (s. 53)

Ancak, şayet istenirse yine Bourdieu'nün *çıkarcı(intérêt) kuramı* kullanılarak anlatıcı-kadın kahramanın bunları yapmak zorunda olmadığı, aksine kendi çıkarına uygun düştüğü için bu davranışları bilerek ve isteyerek gerçekleştirdiği de söylenebilir.

“Buna göre, toplumsal eyleyiciler, ancak kurala uymaktaki çıkarları, uymamaktakinden daha büyük olursa kurala uyarlar” (Bourdieu ve Wacquant, 2003, s. 103).

Özgür olabilmek ve yaşamına dilediği gibi devam edebilmek adına, yani çıkarı uğruna, ait olduğu çevreden uzaklaşan ve ailesiyle arasına mesafe koyan anlatıcı-kadın kahraman için de durum yukarıdaki alıntıda anılanla aynıdır.

2. Yapısal Değerlendirmeler

Her şeyden önce, bu yapıtta kullanılan dilin oldukça yalın ve olay örgüsünün sınırlı olmasına karşın 1984 yılında yazarın bu yapıtıyla Renaudot edebiyat ödülünü almış olduğunu hatırlamak yararlı olacaktır. Anlatıcı-kadın kahraman dildeki ve biçemdeki bu yalınlığı anılara sadık kalacağı ve babasının yaşamını olduğu gibi, yazınsallık kaygısı olmadan kaleme alacağı için yaptığını okura bildirirken aynı zamanda anlatacaklarının gerçekliğine okuru inandırmak da istemektedir. Zira bu gerçeklik boyutu olan bir romandır. İçerisinde gerçek bir yaşamöyküsü

anlatılmaktadır. “Zaruretlere, yoksulluğa boyun eğmiş bir hayatı anlatmak için, bir kere ne sanatın tarafını tutmaya, ne de ‘sürükleyici’ ya da ‘dokunaklı’ bir şey yapmaya hakkım var.” (Ernaux, 2001, s. 16), “Anıların şiirselliğine, eğlenceli istihzaya en ufak yer yok.” (s. 16).

Anlatıcı-kadın kahramanın, yazar Annie Ernaux olduğu okur tarafından açıkça fark edilir. Ancak, yazar gerçekleştirdiği bazı söyleşilerinde, yapıtlarında kullandığı Ben (je) öznesinin ortak olduğunu ifade etmektedir. Bu durum özyaşamöyküsünü konu edinen yazarların çoğunda aynıdır. Örneğin Philippe SOLLERS Suzanne BERNARD’la yaptığı bir söyleşisinde, romanlarında kullandığı Ben “je” öznesi için “özne ben ben değilim” (“ Je n’est pas moi.”) demiştir.

Bununla birlikte, “Daha sonra, başkişisinin o olduğu bir romana başladım” (Ernaux, 2001, s. 16) ve “Öykü 20. Yüzyıldan birkaç ay önce, Caux bölgesinde, denize yirmi beş kilometre uzaktaki bir köyde başlıyor.” (s.17) cümleleri aracılığıyla Annie Ernaux’nun romanının konusunun anlatıcı-kadın kahramanın yazdığı roman olduğu görülmektedir. “*Roman içinde roman*” (*Roman dans le roman*) tekniğiyle kaleme alınan yapıtta öykü *gösterme (mimésis)* yöntemiyle değil *öyküleme (diégésis)* yöntemi kullanılarak aktarılmıştır. Sahneler ya da diyaloglar yerine yazarın aracı olduğu aktarımlar sayesinde öyküleme gerçekleşmektedir. *Ben öyküsel (auto-homodiégétique)* anlatıcının içinde bulunduğu olaylar her şeyi gören (omnivoyant) her yerde olan (omniprésente) ve her şeye gücü olan (omnipotant) bir tanrısal bakış açısına sahip, adı bilinmeyen anlatıcı-kadın kahraman tarafından okura ulaşmaktadır.

Yapıtta yer alan kişiler babaanne, büyükbaba, halalar, anne, teyze, enişte, koca, çocuk, müşteriler ve komşulardır, yeni roman tekniğine uygun olarak kimlikleri pek bilinmez. Yalnızca romanın başkişisi, baba A...D... ile anne A...D... nin ad-soyadlarının baş harfleri verilir. Bununla birlikte, mezar taşının üzerindeki yazıdan ve romanın başlangıcında anlatıcı-kadın kahramanın sözlerinden babasının 67 yaşında öldüğünü açık olarak öğrenebilir okur. Ayrıca, anlatıcı-kadın kahramanın yaşı babası öldüğünde 26 dır. Bu da dolaylı olarak 1940’da doğduğu bildirildiği için tahmin edilebilir. Aynı dönemde çocuğunun iki buçuk yaşında olduğu bilgisi açıkça verilmiştir. Koca karakteri hariç roman kişilerinin hepsi işçi sınıfı kökenlidir. Balzac romanlarında olduğu gibi, giyim, konuşma ve davranış biçimleri ile gündelik alışkanlıklarının doğrudan ya da dolaylı sunumu sayesinde kişilerin kimlik ve karakterlerine ilişkin bilgiler okura ulaşır.

Uzama (espace) gelince, olay Fransa'nın kuzeyinde Normandiya bölgesinde bulunan ve romanda yalnızca baş harfi verilmiş Y... şehri Yvetot'da geçer. Yapıttaki uzam kullanımlarını ana hatlarıyla ikiye ayırmak olasıdır. Birincisi *açık, kapsayan (ouvert, englobant)* ve *esenlikli (euphorique)* uzamlar ikincisi *kapalı, kapsanan (clos, englobé)* ve *esenliksiz (disphorique)* uzamlardır. Birinci gruba girenler Lyon, Yvetot, Paris, Rouen, Londra, La Vallée ve kırlardır. İkinci gruptakiler ise çiftlik, iplik fabrikası, rafineri ve lokantadır. Bir de ikinci gruba dâhil edilebilecek ancak esenlikli olan kafe-bakkaldır. Esenlikli olan uzamlarda anlatıcı-kadın kahraman ve ailesinin genellikle mutlu oldukları gözlenirken esenliksiz olanlarda kötü anıların paylaşıldığına tanık olunur.

Anlatının *süredizimi (chronologie)* ise sondan başa şeklinde gerçekleşir. *Artsüremli (retrospectif)* bir anlatı söz konusudur. Öykü babanın ölümünden iki ay önce Nisan 1967'de başlar, daha sonra babanın doğduğu 1899 yılına *geri sapım (anachronie analeptique)* yoluyla dönülür ve olaylar oluş sıralarına göre Haziran 1967'ye kadar anlatılır. Tarihsel ve süreyle ilgili diğer kullanımların genel ifadelerle verildiği görülür. Yıllar ve aylar kolayca gözlenebilirken daha kısa zaman dilimleri, günler ve saatlerin açık olarak saptanması her zaman olanaklı değildir. Cumartesi günü, Çarşamba, öğleden sonra, sabahleyin, akşama doğru gibi çok belirgin olmayan zamansal veriler sıkça kullanılır. Sıklıkla yinelenen eylemler söz konusu olduğunda zamansal verilerin çoğul kullanıldıklarına tanık olunur. “Pazarları, baştan aşağı yıkanma, ayine bir uğrama.” (Ernaux, 2001, s. 56), “Akşamları, mutfak masasının üzerinde ödevlerimi yaparken, (...)” (s. 53)

Bununla birlikte öykü zamanı 1899 sonları ile Haziran 1967 tarihleri arasını kapsar. Öyküleme zamanı ise anlatıcı-kadın kahramanın romanının sonunda açıklanır. “Kasım 1982 - Haziran 1983” (s. 85)

Roman boyunca *geri sapım (anachronie analeptique)* anıların anlatılması, *ileri sapım (anachronie proleptique)* ise genellikle varsayımlar söz konusu olduğunda kullanılır. “Bu kitabın belirli bir sayfasına geldiğimde babam artık yaşamıyor olacaktı.” (s.85) Ayrıca, yapıtta önemli olaylar anlatılırken *duraksama (pause)*, önemsiz görülen olaylar sunulurken *zamansal boşluklar (ellipses)* kullanılır. Örneğin, anlatıcı-kadın kahramanın babasının öldüğü pazar günü ile defnedildiği pazartesi günü sekiz sayfa (ss. 8-15) boyunca anlatılırken, 1939 yılı ile 1950 yılı arasında yaşananlar yalnızca bir paragrafı okura aktarılmaktadır.

Sonuç

Toplumsal (öz)yaşamöyküsel roman “*roman auto-sosyo-biographique*” türündeki yapıtta yer alan toplumsal sınıf aidiyeti, aşağılık karmaşası, yabancılaşma gibi başlıca izleklerin temel toplumbilimsel ve ruhbilimsel çözümlene kuramlarıyla açıklanabildikleri görülmüştür. Anlatıcı-kadın kahramanın doğup büyüdüğü ortama karşı duyumsadığı yabancılaşmanın ailesiyle birlikte planlanan bir geleceğin doğal sonucu olarak ortaya çıktığı; ancak, anlatıcı-kadın kahramanın babasının ölmesi ve kocasından boşanmasıyla birlikte bu duygunun yerini pişmanlık duygusuna bırakmasının altında *alan, sermaye, habitus* ve *çıkarcı* ilişkisi olduğu anlaşılmıştır.

Ben-öyküsel (autodiégétique) anlatıyı kontrolü altında tutan anlatıcı-kadın kahramanın *öyküleme* ve *roman içinde roman* tekniğini kullanarak olayları okura aktardığı, *roman kişilerinin* genellikle işçi sınıfından seçildiği ve yeni roman tekniğine uygun olarak kimliklerinin belirsiz bırakıldığı, *uzamların* ise genel olarak *açık-kapsayan esenlikli* ve *kapalı-kapsanan esenliksiz* uzamlar olarak değerlendirilebilecekleri saptanmıştır. Bununla birlikte anlatının *artsüremlî (retrospectif)* olduğu, öykü zamanının 1899’un son ayları ile Haziran 1967 yılına yayıldığı, öyküleme zamanının da Kasım 1982 - Haziran 1983 tarihleri arasında kapsadığı belirlenmiştir.

KAYNAKÇA

- Adler, A. (2014). *Yaşamın Anlam ve Amacı*. (Çev. Kâmuran Şipal). İstanbul: Say Yayınları.
- (2013). *Yaşama Sanatı*. (Çev. Kâmuran Şipal). İstanbul: Say Yayınları.
- Bénac, H. (1988). *Guide des idées littéraires*. Paris: Hachette.
- Bourdieu, P. ve Wacquant L. (2003). *Düşünümsel Bir Antropoloji için Cevaplar*. (Çev. Nazlı Ökten). İstanbul: İletişim Yayınları.
- Ernaux, A. (2001). *Babam*. (Çev. Siren İdemen). İstanbul: İletişim Yayınları.
- Genette, G. (1972). *Figures III*. Paris: Seuil.
- Goldenstein, J. P. (1980). *Pour Lire Le Roman*. Paris: Editions J. Duculot.
- Reuter, Y. (1991). *Introduction à l’analyse du roman*. Paris: Bordas.
- Slaterry, M. (2007). *Sosyolojide Temel Fikirler*. (Çev. Ümit Tatlıcan ve Gülhan Demiriz). İstanbul: Sentez Yayıncılık.

A SAMPLE OF AUTOBIOGRAPHICAL, BIOGRAPHICAL AND SOCIOLOGICAL NOVEL: *MY FATHER*

Abstract: *My Father*, in its original name *La Place*, is a good example for French novel possessing general features of an “*auto-socio-biographic*” type of novel which is autobiographical, biographical and sociological. It is worth noting that it was written by a contemporary French woman writer and a literature teacher, Annie Ernaux who was awarded the Renaudot Literature Prize in France, in 1984. It was clearly seen in the novel that Annie Ernaux who turns out to be narrator heroine “narratrice héroïne” reflects the story realistically in a plain language with clear expressions and she also reflects I “je” the dominant character as herself and he “il” symbolizing the father of the narrator heroine. The plainness and clearness in her narration indicate that the narrator heroine, who shares her autobiography and her father’s biography with the readers, narrates the events objectively, without changing and as they are. On the one hand, continuously repetitive contrasts between bourgeois and labour, sophisticated and uncultured, well-mannered and ill-mannered, wealthy and poor occur, on the other hand; alienation, inferiority complex, loss of self-confidence, the state of belonging to a social class, conflict of generations, puberty and maturity periods and the intense narrations related with the social situation of French society living in that time and space in which the events took place, provide a sociological perspective to the novel. In this article it is aimed to make a literary analysis in the light of Structuralist Criticism theories together with the basic theories of Alfred Adler who is the founder of the Individual Psychology and the sociologists Martin Slattery and Pierre Bourdieu.

Keywords: Autobiographical, biographical, sociological.

